

Kései sír

Harminchat fokos fordulat a Földnek?

Irányváltás elég?

Míg sokan a fejlődésen tűnődnek,
a túlélésre nincs túl nagy remény.
Az őszi tájról és sok kedves nőről
lecsúszunk lassan, hogyha így marad.
Hullák ugatnak ránk a vad jövőből,
és sírnak madarak.

Utoljára a Marsra repülünk el –
a Hold csak sivatag.

És lakhatatlan lesz már rengeteg hely,
bár egy-két bunker megmarad.
A világvégén hasalok keresztben,
elpusztult bolygó annyi volt már.
Egyelőre ígéreteket szereztem,
és szól a zsoltár.

Magadtól elvetted, betonlapoknak adtad
felhős eged,
míg támadásait a pénz-zabáló hadnak
kíváncsian megengeded.
A tengert fűtötted, fújtd, kavartad,
azt mondtad: Sose pusztíthat sz el engem.
Most száraz medret kószolgtat a talpam,
bár nem is kéne a túlpartra mennem.

Lassan semmi ehető nem marad már
Miért hagyod magad?
Itt az idő, hogy pár trükköt bedobjál,
szakadjanak szét műutak, vasak!
Lásd, örülnék egy kis katasztrófának,
de tudjam, hogy segíteni igyekszel.
Az élet él, s nagy nehezen föllázad,
nem maradhat hideg fej,

nem maradhat se olajfinomító,
se más rohadt ipar
meg, semmiféle környezetpusztító
dolog, különben úgy kihal
a Föld, hogy kékből szürke lesz,
és csendben eltűnik a zöld,
és eltűnnek a szórványos vizek.
Gyilkosaid inkább Te öld!

Gázolj keresztül a józanságnak elvén,
tagadj le minket!
Ne pénz legyen a legnagyobb keresmény,
csak egy elismerő, hüvös tekintet.
Kit bolygó szült, az elárulja végül,
hogy nincs kedve az életért meghalni,
álmában az árokpart megszépül,
az öncsalás hatalmi

játszma része, mikor pedig csak azt
kéne megérteni,
hogy önmagunkból nem nyerünk vigaszt,
mert a nem látható, az éteri
sok-sok viláögsszefüggés közé kerülnek
a tetteink, a gondolataink is.
Nehéz szava kilöttyen ránk az úrnek.
Mevédene. – Leintik.

Európa köldökén

Európa köldökén, ahol az élet
beomló másvilágiszony,
motoros denevérek
zúgó drónszárnyakon
az ablakon benéznek,
mert van rá alkalom.

Lelkünkbe így les ez a kor.
Nem is nehéz idők.
Mindig követi mobilom
néhány ripők,
kit úgy használ a hatalom,
mint az esőt

az esőcsináló valamikor,
ha csontja fájt.
Így dől be magának a kor,
s választ királyt,
ki erényesként tündököl,
bár szinte fájt,

hogyan elhiszik a kártyatrükkjeit,
nem mondja: csal,
azt mondja, bárkit boldogít.
A hangja zaj.
És közben nevet egy kicsit.
Fehér vihar.

Mi már az ízlésünk vagyunk,
nem nép, de raj,
és bevethető csapatunk
ott van hamar,
ahová nem süt le napunk.
Sosem zavar,

hogyan a valótlan teremtett minket,
e társtalanság-szerkezet.
Egy átutalás meglegyintett,
és iroda-hideg
futkos a hátunkon, tekintet,
mitől ráng az ideg.

Sosem áldozunk az emberiségért,
állat, növény nem érdekel,
kidől minden, amit a tervünk elért,
ha kell a hely.
Pusztuljon más jólétéért,
ez a siker!

A gyárosok és alkalmazottak után
megérkezünk,
nem értjük már, ki kicsoda, talán
a fénybe tűnt
jövőnek összevázelt asztalán
megélhetünk.

Ím itt vagyunk kételyek nélkül,
anyagtalan fiúk –
és lányok is. Nem menedékül.
Kinek mi jut
a párért folytatott csatában.
Nem mindenki kiút.

Föl a szívvel az irodák fölé,
vagy épp a rendelők,
kórházak és szanatóriumok fölé!
A temetők
éhesen várnak, senkié a szív,
ha nem falja a föld,

ha nem nyeli el az érzelmek
téves szimbólumát.
Nevezzük ezt ki félsikernek?
A nem értett halált?
Mitől rettegve sír a gyermek,
és dobálja magát.

De mi siker és mi kudarc
a le nem írt világban,
hol úgy mosolyog annyi arc,
hogyan szétesik a vágyban,
és nem érdekli a jövő,
a rázó világ-áram.

Elpusztíthatót annyian
nem hagytak egyedül
még a bajban, mint most. Így rázuhan,
hogyan ő is menekült,
de azt se tudja, ki elől,
milyen rém létesült

azzal, hogy majd barátja lesz,
mint a haza.
Azzal, hogy ő akarta ezt,
azzal, hogy ő maga
a lenyugvó nap, és hogy ő
a hosszú éjszaka.

A nyugodt jövőképnek ára az,
mióta kiderült,
hogy nem nyár előtt van tavasz,
kicsit kihűlt,
majd jobban felforrósodott
a Föld.

Veszteni fogó még ennyire
nem tévedett,
amikor esküt tett a semmire.
És osztott olyan nézetet,
ami ugyan érvényes bármire,
de ép ésszel mégse lehet.

Nézzétek csak, a drága,
hogyan elvadult, a pénz!
Egypár nemlétező világba
lesz inkább csak elég.
Kilóg az ördög emberlába,
ezért tart ránk igényt.

Ki mondja el – a banktitok? –
a lényegét?
Helyette híresség nyafog.
Elégedett
a bajával, mit arra fog,
hogyan élhetett

olyan jogokkal, amiket más
nem élvezett,
se hitsorsos, se pedig elvtárs.
Külön neked
hazudják azt, hogy nem lehetsz más,
itt a helyed.

Nem hisszük már, hogy nemsoká
mind talpra ugrotok.
De jobb tudni, ez a világ
nem tulajdontok.
Mert sosem csak az emberé a föld.
Minden jog átkozott.

Aki valaha kitalálta,
nagyon unatkozott!
Le! Le! Minden utcatábla,
mi autókat vezet,
minket vezet sivár világba.
Kietlen helyszínek

vesznek körül, nem vesszük észre.
Ligetek nincsenek.
Teherlifttel megyünk az égbe
végítélet helyett.
A világidő most csökkent felére.
Ne oszd a tényeket!

A pokol köldökén, ahol az élet
inkább kivon,
számolatlan veszélyek
osztognak árnyakon,
de nincs közöttük olyan lélek,
kit nem látnál viszont

fényképen valahol.
Már gőzölög a föld.
Lelkünkbe nem néz ez a kor.
Ezek már nem idők.
De cseperésznek valahol
az égre dőlt

rozsdás állványzatok.
Az úrszemét
hajunkból is potyog.
Ez nem elég?
Most egy kis vázlatot
tettem eléd.

Vörös István (1964): József Attila-díjas költő, pró-
zaíró, kritikus, irodalomtörténész. Legutóbbi kö-
tete: *Elégia lakói, 2000–2011*, Tipp Cult, Bp., 2018.